

vuosikymmenen tulokas

Areämmän ja synkemmän **Nicolen** esittelevä Sivu syyttömistä -albumi on pohjalaisryhmän tähän asti vahvin teos. Levy juhlistaa yhdessä samana päivänä julkaistun Tasavalta-dvd:n kanssa bändin kymmenvuotista uraa. TEKSTI: Vilho Rajala / www.nicoleband.com / KUVA: Nicole

Illi Ketola, 26, on tekijämies. Muuta Nicolea yhtään väheksymättä, Ketola on bändin kiistan selkäranka, sydän ja aivot. Ilman hänen määrätietoisuuttaan, uskallustaan ja sinnikkyyttään bändi tuskin juhlisti kymmenvuotissyntäreitä, saati kymmenettä itse tehtyä julkaisua.

Olemukseltaan mies on kuin kuka tahansa muusikonplattu, mutta varusteiltaan bisnesmies; kainalossa heiluu läppäri ja taskussa pirisee kommunikaattori. Kuten Ketolan profiili bändin nettisivuilla joskus kertoi, Nicolen ohella miehen elämään kuuluvat Nicole ja Nicole.

Vaikka omakustanteisia levyjä tehdään koko ajan enemmän, tee-se-itse-touhuun suhtaudutaan edelleen jotenkin vinosti. Toki sitä ollaan arvostavinaan, ja aina siitä muistetaan mainita, mutta silti sitä pidetään vähän puuhasteluna.

Nicole on erinomainen esimerkki. Bändillä on takana reilusti yli sata keikkaa, yli 6000 myytyä levyä ja tosiaankin, kymmenen julkaisua, joista kolme on pitkäsoittoa ja kaksi dvd:tä. Kaikki on tehty omin voimin, mitä nyt aivan viime vuosina on tullut ulkopuolista apua keikkamyyntiin ja promootioon.

Meriittejä piisaa, mutta silti bändiin on sitkeästi suhtauduttu kuin johonkin demotason näpertelyyn. Olkoonkin, että vuonna 2004 ilmestynyt Suljetut ajatukset sai jo murrettua tätä käsitystä, ja Sivu syyttömistä varmasti murtaa vielä enemmän.

– Montakohan kertaa me ollaan oltu Soundin vuoden tulokas -listalla, Ketola hymähtää.

Eipä sillä, että bändi itse muiden kehuja tai ylisanoja kaipaisi. Itse asiassa harvoin tulee vastaan muusikkoa, jolla on näin järkevää ja selkeää suhtautuminen omaan tekemiseensä.

– Se on mulle tärkeä asia, että osataan kehua omaa musiikkia, mutta ei lähdetä väittämään, että nyt on keksitty pyörä uudesta. Me ollaan aika nöyriä jätkeä, ja tän bändin lähtökohta on yksinkertaisesti pitää hauskaa, Ketola toteaa.

Mies korostaa nöyryyden ja hauskuuden lisäksi rehellisyyden merkitystä. Rehellinen sietää ollakin, kun ei ole vastuussa muille kuin itselleen. Nicole on suomalainen omakustannepioneeri, ja Ketola on siitä tietoinen ja ylpeä.

– Kun sen noin sanoo, se on kyllä vitun outo kuulla, heh. Mutta helvetin iso kiitos siitä, että meikäläisen ja bändin jätkien työ on huomattu ja sitä arvostetaan.

Kun Ketola aloitti oman firmansa Bio-tech Recordsin, hän ihaili muun muassa lahtelaisen Levy-Yhtiön toimintaa ja kuvitteli, että Suomi on täynnä ihmisiä, jotka uhraavat noin vain omaisuutensa ja

tekevät mitä huvittaa. No, ainakaan Ketolan kaltaisia ei ole kovin montaa, minäkin itsekkin sittemmin huomasi.

– Mä olen pelannut koko ajan monopolia ja pelaan tälläkin hetkellä. Laitan periaatteessa kaiken omaisuuteni likoon tän bändin eteen. Tietenkin mä toivon, että joku kaunis päivä mä saan tästä omaani pois ja bändi elättää itse itsensä. Mutta mä tiedän myös sen, että muut jätkät ei saa mitään muuta rahaa kuin Teostoa tästä touhusta. Yhtäkään keikkaliksaa ei ole ikinä annettu kellekään käteen, vaan kaikilla rahoilla on joko ostettu vermeitä tai maksettu mainoskuluja tai levyjä.

SYNKEMMILLÄ SEUDUILLA

Sivu syyttömistä on raskas levy. Kun Suljetut ajatukset oli perusvireeltään positiivinen, miltei duurivoittoinen teos, sen seuraajalla ei juuri herkistelykertosäkeitä kuulla. Laulaja Ilkka Laitala keskittyy lähinnä huutamiseen. Ketolan mukaan bändin ulkojäsenellä, miksaaja/tuottaja Sami ”Hannu” Koivistolla oli tässä suuri merkitys. Ketola itse ei niellyt linjausta purematta.

– Alun perin tehtiin kolmeen biisiin selkälaiset Alice In Chains -tyyppiset laulustemat. Hannu karsi ne sitten kahdesta biisistä pois, ja tehtiin huudot tilalle, yhteen biisiin ne jätettiin. Se oli hänen ratkaisunsa, enkä mä halunnut olla taas se natsi, mitä mä yleensä aina olen tässä bändissä. Kyllä siinä silti meinasi tappelu tulla ja tulikin pieni rähiä, mutta sitten mä tajusin, että meikäläinen on kuitenkin ehkä väärässä.

Suljetut ajatukset oli seuraajaansa verrattuna helppoa kuunneltavaa. Nyt Nicole kiemurtelee, äkäilee ja junnaa niin, että purtavaa on rutkasti enemmän sekä kuuntelijoilla että soittajilla. Vaikka levyyn on vaikeampi tarttua, Ketola on oikeassa siinä, että Sivu syyttömistä on edeltäjänsä tasaisempi kokonaisuus.

– Mä en enää allekirjoita kaikkia edellisen levyn kappaleita, enkä sitä, millasia niistä studiossa tuli. Tällä levyllä ei ole ainakaan samoja heikkouksia.

Mitä vaikeuteen tulee, bändillä oli tällä kertaa enemmän treenattavaa. Nicole on aina ollut soittotaitoinen ryhmä, mutta tällä kertaa taidoille annettiin enemmän haastetta kuin aiemmin. Jos joku keksi jutun, jota ei porukalla pystytty soittamaan, sitä treenattiin vaikka pari viikkoakin, kunnes soitto onnistui. Yksinkertaista.

Ketola ja Laitala ovat sangen eteviä kitaristeja ja Sami Katajamäki erittäin taitava basisti, mutta Ketolan mukaan bändin vahvin lenkki on rumpali Ville Sahakan-gas. Tästä huolimatta Sivu syyttömistä on varsin kitaravetoinen levy. Ketola ei ehinyt dvd:n editoinniltaan juuri studioon

riffejä soittamaan, joten suurin osa levyn kitararaidoista on Laitalan soittamia. Kiinnostavaa on se, että yhdessäkin biisissä Laitala ja Ketola eivät esiinny pohjaraidoilla yhtä aikaa.

– Vaikuttaisi siltä, että kun on vain yksi soittaja, se pystyy soittamaan ne raidat tarkemmin. Kun rummut vetää joka tapauksessa helvetin skarpisti, ja sitten kitarat jyrää basareitten tahtiin yhtä timmisti, niin se kuulostaa vitun hyvältä, Ketola hehkuttaa.

Äärimmäinen tarkkuus onkin Nicolelle varsin tunnusomainen elementti, varsinkin kun se yhdistetään terävästi napsuvaan, kireään mutta massiiviseen soundiin. Vaikka Ketola väittää, että uuden levyn soundeissa on jonkin verran luomu-meininkiä, se taitaa olla suhteellista, sillä kovin organiselta levy ei hyvällä tahdollakaan kuulosta.

Nicolen soundista tulee hakematta mieleen muutamakin amerikkalainen orkesteri. Sen myöntää Ketola itsekkin. Bändi ei ole muutenkaan tavannut juuri piilotella esikuviaan, vaikka uusi levy ei aivan edeltäjän kaltaiseen vaikutteongailuun mahdollisuuksia tarjoakaan.

– Se oli ehkä vähän enemmän mietitty juttu tällä kertaa, että jos joku juttu kuulosti liikaa joltain, se jätettiin heti pois, Ketola kertoo.

Se elementti, joka Nicolen amerikkalaisista lajitovereistaan parhaiten erottaa, on kieli. Suomenkieliset, varsin ilmaisuvoimaiset sanoitukset ovat Nicolen tavaramerkki. Entinen basisti Iiro Rantanen on lyriikoista päävastuussa, mutta Ketola ja Laitala ovat osallistuneet runoiluun vähän itsekkin. Uudella levyllä on teksteineen mukana myös muuan Toni Nevanpää, joka on osasyllinen Nicolen aiempaa synkempään ulosantiin.

– Siellä on vähän sarjamurhaaja-juttua ja sotateemaa ja muita. Iironkin sanoitukset käsittelee tällä kertaa synkempiä aiheita, Ketola kertoo.

Suomen kieli taipuu notkeasti Nicolen musiikissa, kun siihen on tottunut. Kuitenkin, Ketolan mielestä juuri sanoitukset ovat bändissä vaikein asia toteuttaa. Sanavalinnoissa ja muotoiluissa pitää olla tarkkana, ettei ilmaisu muutu komediksi. Tällä kertaa teksteissä on kuulemma aiempaa vähemmän diibadaabaa ja enemmän sisältöä, mutta tyyli on yhtä runollista kuin ennen.

– Sillä me ollaan saatu pidettyä Nicole Nicolena, Ketola huomauttaa.

KANSAINVÄLISTÄ SUOMEKSI

Sivu syyttömistä vuosi nettiin kolme viikkoa ennen julkaisua. Ketolaa se luonnollisesti harmittaa.

– Mä toivon, että ihmiset ymmärtäis, että tässä on oikeesti meidän omaisuus kiinni tässä bändissä. Se muutama tuhat levyä, mitä me tätä ehkä myydään, se on meille kaikki kaikessa. Sitä mun on paha sanoa, onko nää vertaisverkot ja torrent-tisaitit pahasta vai ei, mutta kyllä se vaan takaraivossa hakkaa, että nytkö mun pitäis vaan pyöritellä sormia ja nukkua yöni hyvin ja toivoa, että ihmiset vielä oikeasti ostaa sitä levyä, Ketola miettii.

Keskustelu kääntyy haastattelun aikana monta kertaa Tasavalta-dvd:hen. Eikä ihme, Ketola nimittäin editoi sitä käytännössä koko viime vuoden ja on lopputuloksesta syystäkin ylpeä. Kun bändi teki aiemmin historiaa julkaisemalla Suomen ensimmäisen omakustanteisen dvd:n, nimeltään 120 minuuttia, nyt homma on viety kokonaan uudelle tasolle.

– Tasavalta on oikeasti laadullisesti helvetin hyvä dvd, sitä laadukkaampaa tavaraa saa etsiä. Mun mielestä se ylittää kaikin puolin ihan maailmanluokan devarihyllyyn, mutta siitä näkyy kuitenkin se, että ei vittu, jätkät on tehneet tän itse, Ketola selittää tohkeissaan.

Mies puhuu puolitosissaan siitä, että kun bändin tilillä on jo ensimmäinen omakustanne-dvd, ehkä seuraavaksi tehdään ensimmäinen hd-dvd tai blu-ray.

Tällä hetkellä Ketola ei kuitenkaan halua vakavasti ajatella tulevia tuotoksia.

– Nyt tuntuu siltä, että olen antanut aika paljon persnahastani. Vuosi on tehty dvd:tä, ja levyä on pyöritelty huhtikuusta asti. Mä oon oikeesti antanut nyt ihan kaiken, mitä mulla on annettavaa, ja nyt tukka vaan heiluu seuraavat puoli vuotta.

”Teinaribändinä” aloittaneesta Nicolestä on tullut kiinteä osa Suomen metallimaisemaa. Bändi alkaa vihdoin päästä suurempiinkin ympyröihin, mistä kertoo muun muassa se, että bändi lämmitteli Killswitch Engagea tämän tammikuuisella Suomen-keikalla.

Tästäkin huolimatta, Ketolan mukaan bändi korkeintaan täyttää aukon suomenkielisessä metallissa.

– Me soitetaan suomimetallia, joka kuulostaa kansainväliseltä metallilta, siinä se on. Suomessa tehdään vitun vähän tämmöstä paskaa. Meidän lajitovereita on Chimaira, Lamb Of God, Killswitch, Meshuggah... Se on ihan helvetin pitkä lista.

Kun nyt on vuosikymmen omaehtoista metallinpaiskontaa takana, on pakko kysyä, meneekö toinen samaan syssyyn?

– No nythän on vasta päästy vauhtiin! Kun me aloitettiin, me oltiin vähän babyfaceja, vähän semmosta Jyrki-kamaa. Nyt on pallit kasvaneet ja on huomattu, että ehkä tässä oikeesti ollaan jonkun sortin hevimiä. Ja hevimiethän aina jak-saa painaa, ne ei lopeta koskaan! [rw]